

nok hertil, at Debitor af nogen Fordringshaver kan erklæres fallit, efter som det dog er aldeles usikkert, om nogen saadan vil benytte sin Ret i saa Henseende, hvorhos maa erindres, at da Debitor, saasnart han er insolvent, kan erklæres fallit af Enhver, der har en forfalden Fordring paa ham, som ikke paa anden Maade er sikret, kan han i et langt Tidsrum befinde sig i dette Tilfælde, uden at dog Fallit paafølger eller egentlig kan kaldes overhængende. Fremdeles tror Udvalget, at man ikke særlig bør nævne det Tilfælde, at Debitor underhaanden afforderer med sine Kreditorer, da dette eiheller ubetinget antyder overhængende Konkurs, men at man bør lade sig nøie med ved Siden af Betalingsstandsning ganske i Almindelighed at nævne, at Skyldneren iøvrigt maatte forudsætte sit Fallissement som nærførelse. Herved opnaas, at der forsaavidt bliver Overensstemmelse mellem den civile og kriminelle Lovgivning, at Retshandlen ikke i civilretlig Henseende kan opretholdes, naar den for Skyldnerens Vedkommende er strafbar ifølge Straffelovens § 261, og Medkontrahenten derhos har været vidende om denne dens Karakter.

Til § 25.

ad 10) Den her foreslaaede Endring indeholder kun en Tydeliggjørelse af Lovforslagets Tanke. Det er Udvalget magtpaaliggende paa en Maade, der ikke levner nogen Tvivl, at udtale, at Tilbagebetaling af det til Verdens Dækning medgaaede Beløb kun kan fordres af den, som var vidende om, at Skyldneren befandt sig i noget af de i § 24 omhandlede Tilfælde, da han trak Verden paa ham, hvis det er en transferet Verel, eller da han bortendosserede den, hvis det er en indenbys Verel eller en til hans egen Ordre trufte Verel.

Til § 26.

ad 11) Denne Endring tilføjer blot større Tydelighed og behøver iøvrigt ingen Motivering.

Til § 27.

ad 12) Om denne Endring gjælder det Samme som om den foregaaende.

Til § 33.

ad 13) Denne Endring skal kun udtrykke Lovforslagets Tanke klarere og tydeligere; det kommer jo blot an paa at udfinde Gjennemsnitsleien for eet Aar, hvorimod der ikke særlig er Spørgsmaal om det sidste Aar før Konkursen.

ad 14) Udvalget anser det for bedre at stille Reglerne for Tjenende og for de andre i Lovforslaget angivne Personer ad, da der kun i det førstnævnte Forhold er Tale om „Kostpenge“ og om „Fardag“, medens der i de sidstnævnte Forhold kun er Spørgsmaal om Betaling for Arbejde, ydet i et vist Tidsrum før Konkursen, hvilket Tidsrum er vidt nok ansat, naar det bestemmes til 1 Aar.

Til § 43.

ad 15) Et Mindretal i Udvalget har ment, at det var en streng og ubillig Fordring til en Mand, at han uden noget Forlangende derom af en Kreditor selv skulde opgive sit Bo, saasnart han standser sine Betalinger, dels fordi Begrebet Betalingsstandsning er ubestemt, saaledes at en iøvrigt redeligt og rettænkende Handlende undertiden kan være i Tvivl, om han virkelig er i dette Tilfælde, og fordi han meget vel forøvrigt kan være solvent, uagtet han til en Tid ikke er istand til at betale forfalden Gjæld, dels efter et enkelt Medlems Mening, fordi der dog ofte, uagtet en Mand et Dieblisk standser sine Betalinger, kan opnaas en extrajudiciel Afford med vedkommende Kreditorer, saaledes at Betalingsstandsningen kun fremtræder som en kortvarig Standsning i Forretningen, der derpaa atter gjenoptages og maasse med Held kan føres videre.

Flerparten kan derimod ikke tiltræde denne Opfattelse. Man kan ikke antage, at nogen Handlende lettelig vil være i Tvivl, om han har standset sine Betalinger eller ikke, og i alt Fald vil han vistnok, naar saadan Tvivl virkelig er tilstede, næsten altid være saaledes stillet, at han i sine Kreditors Interesse helst bør opgive sit Bo. At han, uagtet en siebliffelig Betalingsstandsning, ofte endnu ved extrajudiciel Afford med de mest paatrængende Kredi-